

JUTALOM- KIRÁNDULÁS



A szél dühöngve suhogtatta a fák lombjait.

Tuli, a törpegyerek felriadt álmából. Attól félt, hogy a tomboló vihar a háztetőt is leemeli, akár egy szalmakalapot. Terka, a nagyanya mélyen aludt a szemközti ágyban, mintha az erdőt hasító orkánfütty ártatlan altatódal lenne. Tuli nem bírta visszaaludni. A sötétséget fürkészve észrevette, hogy a szomszéd szoba ajtaja alatt halvány fénycsík sugárzik át. Megkönnyebbülve pattant ki az ágyból, hogy virrasztó nagyapjánál keressen menedéket.

Óvatosan nyitotta ki az ajtót. Teofil az ágyon ült, ezüstös derengés burkolta alakját. Tuli nem értette, honnan árad a különös fény. A rossz idő miatt nem látszott a hold, és a lámpa sem világított az asztalon. Lábujjhegyen lopakodott nagyapja mögé.

Teofil elmélyülten olvasott, nem vette észre unokája érkezését. Tuli nagyon meglepődött. Mert nagyapja kezében nem volt könyv. Szemmagasságban tartott tenyeréből betűsorok foszforeszkáltak, fénylő szavak hívódtak elő majd hunytak ki. Tuliból sírós hangok törtek elő:

– Nagyapa, mi történt veled?

Teofil felrezzent az olvasásból.

– Semmi különös – mondta az öreg törpe –, csak egy fontos levelet futottam át. És te mit keresel itt éjnek idején? – kérdezte zavarában elpirulva, mint akit tiltott dolgon kaptak rajta.

– Félek az égzengéstől, itt maradhatok nálad? Milyen levélről beszélsz? – kérdezte a törpegyerek. – És hogy kerültek a tenyeredbe a világító sorok?

– Ne aggódj, megmagyarázom. De meszsziről kell kezdenem, hogy megérthesd – nyugtatgatta Teofil Tulit. – Még nem meséltem neked arról, hogy nekünk, törpéknek nagyon sok életünk van. Sokféle világot választhatunk magunknak, sokféle szerepet, sorsot próbálhatunk fel...

– És ezt csak most mondod? – vágott közbe Tuli. – Én is kipróbálnék néhányat!

– Ez nem ilyen egyszerű, kisunokám. Nem sétálhatunk egyikből a másikba, mintha szo-



BERTÓTI JOHANNA

A PLATÁNFA MONOLÓGJA

Ma késő őszi hangulatom kimondhatatlanul gyatra.

Ma jóéjt-pusztit nyomok a vaduló rőt alkonyatra.

A szemközti fáról százával, ezrével hull a som.

Ma utolsó levelem kábultan elhullatom.

Ma este zavartalan álomba merülök,
ágam elnehezül, és a szívem üszök.

Ma éjjel a forró nyárral álmodok,
az emlék oly kitartó, oly konok.

A fészkek, ereszek kihültek.

Mondataim rövidülnek.

Sötétül a park, az ég.

Hasonló tán a vég?

Koppan a szemem.

Tél van. Legyen!

Hideg, havas.

Lesz még

tavaszz.

P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

SZÉLZÚGÁS, CSEND

Olyan ez az est, mintha
havazni akarna,
pedig csak most élesedik
november karma.

Mintha a csillagok is
mind leestek volna,
és a szélzúgás csupán
fáradt esti torna:

meg-megzörren az ablak,
csend marad utána,
sötétségbe süpped a
hold hajnali álma.

❖ A CANTERVILLE-I KÍSÉRTET

3. rész

OSCAR WILDE elbeszélését átdolgozta
LÁSZLÓ NOÉMI, illusztrálta VASS JÓZSEF



Titkos kamrájában, a kastély nyugati szárnyában a kísértet eltöprengett új helyzetén. Soha nem érte még ilyen durva sértés. Visszagondolt a csipkés-gyémántos, özvegy hercegasszonyra, akit a tükör előtt halálra ijesztett. Eszébe jutott a négy szobalány, akik ideg-görcsöt kaptak, amikor rájuk vigyorgott az egyik vendégszoba függőnye mögül. A rémült lelkész, akinek elfújta a gyertyáit, amikor az késő éjjel kilépett a könyvtárszobából.



**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

